

บุตรน้อยหลงหาย

ลูคา 15:11 - 32

11 พระองค์ตรัสว่า "ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน

12 บุตรคนเล็กพูดกับบิดาว่า 'พ่อขอทรัพย์สินส่วน

ที่ตกเป็นส่วนของลูกให้ลูกด้วย'บิดาจึงแบ่งสมบัติ

ให้แก่บุตรทั้งสอง

(คนเล็กได้ 1 ส่วนใน 3 ส่วน คนโตได้ 2 ส่วน)

13 ต่อมาไม่กี่วันบุตรคนเล็กนั้นก็รวบรวมทุกสิ่งทุก

อย่างแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตน

ที่นั่นด้วยการใช้ชีวิตแบบฟุ่มเฟือย

14 เมื่อใช้จ่ายจนหมดสิ้นทุกอย่างแล้ว ก็เกิด

กันดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วเมืองนั้น เขาจึงขาด

แคลน

15 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคน
นั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา

(เขาเป็นยิว อาชีพเลี้ยงหมูถือว่าเป็นอาชีพธรรมดา
ผิดกฎหมายพระเจ้า)

16 เขาอยากจะได้อิ่มท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น
แต่ไม่มีใครให้อะไรเขาเลย

(เลือกที่หาเงินกินในทางผิด มักจะผิดหวัง)

17 เมื่อเขารู้สำนึกตัวได้ (ไม่ใช่สำนึกผิด แต่รู้สึกตัว
คิดขึ้นมาได้ว่าอยู่อย่างนี้ต้องตายแน่)

จึงพูดว่า 'ลูกจ้างของพ่อ (พวกผู้รับใช้พระเจ้า
ทำงานที่โบสถ์) ไม่ว่าจะมีมากสักแค่ไหนก็ยังมียาอาหาร
เหลือเพื่อแต่ข้ากลับต้องมาอดตายที่นี่
(อาหารที่เหลือจากวันอาทิตย์)

18 **ข้าหน้าจะลุกขึ้นไปหาพ่อ และพูดกับท่านว่า**

“ พ่อลูกผิดต่อสวรรค์และต่อท่านด้วย

19 **ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป
ขอโปรดให้ลูกอยู่ในฐานะของลูกจ้างคนหนึ่งของท่านเถิด”**

(วางแผนกลับไปกินข้าวบ้าน)

20 **แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดา**

(คงคิดอยู่นานหลายวัน เพราะไม่กล้าเผชิญหน้า
ด้วยเหตุที่เคยกระทำสิ่งไม่สมควร ขอแบ่งมรดก ซึ่ง
เป็นการแข่งพ่อให้ตาย แต่ทนหิวไม่ไหวแล้ว)

แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาก็เห็นเขาและมีใจ

สงสารจึงวิ่งออกไปกอดคอและจูบแก้มเขา

(พ่อไม่เคยถือโทษ เฝ้ารอคอยด้วยใจจดจ่อว่าเมื่อ

ไทร่ลูกจะกลับมา เพราะการจากไปของลูกคนเล็ก
เป็นความสัมพันธ์ที่แสดงออกว่า ลูกคนเล็กต้องการ
ตัดขาดจากครอบครัว ลูกเลยคิดมากเอง พ่อไม่เคย
โกรธเลยเหมือนคนห่างโบสถ์คิดเองว่าคนนั้นคงว่า
คนนี้นินทา ไม่กล้ากลับไป เดียวจะหาว่าหมดทาง
แล้วจึงกลับมา ก็เลยไม่มา หรือต้องมีฟอร์มเล็กน้อย
ให้คนโทรตามก่อน จะได้บอกว่า เพราะคนโทร
หอรอกก็เลยมา)

21 บุตรคนนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า 'พ่อ ลูกได้ติดต่อ
สวรรค์และติดต่อท่าน ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูก
ของพ่ออีกต่อไป'

(ความรักของพ่อและสัมผัสที่อบอุ่น อาการของการ
ให้อภัย ทำให้ลูกกลับใจสำนึกผิดจริงๆ)

22 แต่บิดาสั่งบ่าวของตนว่า 'จงรีบไปเอาเสื้ออย่าง
ดีที่สุด(เสื้อแห่งความชอบธรรม เพราะพันผิด)มา
สวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ(ให้สิทธิ
อำนาจในฐานะบุตร) กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา
(คนใช้ไม่สวมรองเท้า รองเท้าแห่งข่าวประเสริฐ คือ
ดำเนินชีวิตในสิ่งที่^๑เป็นพระสัญญา)

23 จงเอาลูกวัวอันพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่น
เรงยินดีเถิด

(เครื่องศานติบูชา หมายถึงการฉลองการคืนดีกัน)

24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็น
อีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก' เขาทั้งหลายต่างก็
มีความรื่นเรงยินดี

(ฤทธิ์อำนาจการฟื้นคืนพระชนม์ ทำให้เราเป็นขึ้น
จากตายฝ่ายวิญญาณ)

25 "ฝ่ายบุตรคนโตนั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขา
กลับมาใกล้จะถึงบ้าน ก็ได้ยินเสียงดนตรีและการ
เต้นรำ

26 เขาจึงเรียกบ่าวคนหนึ่งมาถามว่า นี่มันอะไรกัน

27 บ่าวจึงตอบว่า 'น้องของท่านกลับมาแล้ว และ
พ่อของท่านได้ให้ฆ่าลูกวัวอันพีเพราะได้ลูกกลับมา
โดยสวัสดิภาพ'

28 พี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมา
ชักชวนเขา

29 แต่เขาบอกบิดาว่า 'พ่อ ดูลิ ลูกรับใช้พ่อมากี่ปี
แล้ว และไม่เคยละเมิดคำบัญชาของพ่อสักข้อหนึ่ง

แต่พ่อก็ไม่เคยให้ลูกแพะสักตัวแก่ลูก เพื่อเลี้ยง
ฉลองกับเพื่อนฝูง

*(นักศาสนาคิดว่า ทำดีเพื่อพระเจ้าจะพอใจ ทำดี
เพื่อให้ได้มา แต่เราต้องทำงานเป็นนิสัยใหม่ ในที่สุด
เราจะทำโดยไม่สนใจว่าจะต้องได้รับตอบ เพราะมัน
ได้โดยอัตโนมัติอยู่แล้ว)*

30 แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของพ่อ ซึ่งผลาญสมบัติของพ่อ
ด้วยการคบกับพวกหญิงโสเภณี พ่อกลับฆ่าลูกวัว
อ้วนพีเพื่อเลี้ยงมัน'

(นักศาสนาอีกจำพวกใหม่)

31 บิดาจึงตอบเขาว่า 'ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับพ่อ
ตลอดเวลา สิ่งของทั้งหมดของพ่อก็เป็นของลูกอยู่
แล้ว

(ลืมไปแล้วว่ามีมรดก 2 เท่า)

32 แต่นี่เป็นเรื่องสมควรถที่เราจะได้ชื่นชมยินดีและ
รื่นเริง เพราะน้องคนหนึ่งของลูกตายไปแล้ว แต่
กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก"